

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3658/2024
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Чабаркапа, адвокат из ..., против туженог Power Belt д.о.о. Суботица, из Суботице, кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Жолт Хегедиш адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 890/24 од 18.07.2024. године, у седници већа одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 890/24 од 18.07.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 14/23 од 21.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог бр ... од 14.12.2022. године којим је тужилји отказан уговор о раду, да се обавезе тужени да тужилју врати на рад, као и да јој на име накнаде штете због изгубљене зараде исплати укупан износ од 698.983,00 динара и то појединачно наведене новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке) и да за тужилју уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Суботица, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање – Филијала Суботица, доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање – Филијала Суботица у наведеним износима. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у односу на тужбени захтев да се обавезе тужени да тужилју распореди на одговарајуће радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и пособностима и у делу захтева који се односи на уплату пореза на зараду за тужилју Министарству финансија – Пореској управи. Ставом трећим изреке, обавезана је

тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 167.225,00 динара, са законском затезном камтом од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 890/24 од 18.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, са захтевом за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Такође, неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, с обзиром на то да је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеној пресуди. Супротно тврдњи ревидента ревизијски суд сматра да је другостепени суд оценио све жалбене наводе који су од значаја за пресуђење ове парнице. Указивање на погрешно утврђено чињенично стање није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на одређено време на основу уговора о раду од 01.02.2019. године, а затим на неодређено време на основу уговора о раду од 31.07.2019. године и уговора од 01.01.2020. године (којим је извршена измена висине основне зараде тужиље), а обављала је послове „референт ...“ са описом послова ближе наведеним у нижестепеним пресудама. Приликом заснивања радног односа, тужиља је обучавана да ради у програмима који се користе код туженог „Vectory“ (уношење података из АПР) и „Тор code“ (на основу којих података се врши фактурисање). Након 2022. године, њен задатак је био да уноси податке само у програму „Vectory“, док се податке у програм „Тор code“ уносили запослени из рачуноводства, а којима је тужиља била у обавези да напомене када се ради о новом купцу, с обзиром на то да су се у програмима водиле различите евиденције битне за кавилитетно и успешно обављање пословање туженог. Тужилји је у пар наврата од стране колега усменим путем указано на грешке у раду и обавезу да их обавештава о новим купцима. У периоду од октобра до децембра 2022. године, тужени је тражио од запослених које су радиле на уносу података у програм „Тор code“ да воде евиденцију о броју грешака запослених. Уочено је да сви запослени греше, након чега су упозорени на своје греше.

У периоду од 11.10.2022. до 07.11.2022. године тужиља је била привремено спречена за рад. По повратку на посао тужилји је достављено упозорење од 09.11.2022. године о разлозима за отказ уговора о раду због тога што, и након усменог упозорења, у више наврата и даље није савесно извршавала своје задатке, непрекидно је вршила пропусте и грешке непримерене за запосленог са вишегодишњим искуством како пре

боловања (дана 03.10.2022. године, дана 07.10.2022. године и дана 10.10.2022. године) и након повратка са боловања (дана 08.11.2022. године и дана 09.11.2022. године), чиме је учинила повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду (несавесно и немарно извршавање радне обавезе) и непоштовање радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду (непоштовање радне дисциплине прописане актом послодавца, односно понашање које је такво да не може да настави рад код послодавца), на које се тужила изјаснила правдајући се тиме да се ради о случајним омашкама и грешкама које се дешавају и код других запослених. Утврђено да је тужилац тужили предложио споразумни престанак радног односа, али да је она одбила да исти потпише, јер га она није ни иницирала, па је тужени спровео процедуру доношења решења о отказу уговора о раду, јер су били испуњени услови за отказ.

Побијеним решењем туженог бр. ... од 14.12.2022. године, са исправком од 20.03.2023. године (у погледу датума уговора о раду који се отказује), тужили је отказан уговор о раду од 31.07.2019. године због тога што је својом кривицом учинила повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду (несавесно и немарно извршавање радне обавезе) и непоштовање радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду (непоштовање радне дисциплине прописане актом послодавца, односно понашање које је такво да не може да настави рад код послодавца) учињених: дана 03.10.2022. године (није напоменула колегама да се у понуди бр 05435/22-VA ради о новом купцу, чије податке је требало унети и у програм „Top code“), дана 07.10.2022. године (није напоменула колегама да се у понуди бр 05486/22-VA ради о новом купцу чије податке је требало унети и у програм „Top code“), дана 10.10.2022. године (није напоменула колегама да се у понуди бр 05639-VA ради о новом купцу, чије податке је требало унети и у програм „Top code“, а притом је на место матичног броја уписала порески идентификациони број, у програму „Vectomy“ није евидентирана уплата купца на основу понуде бр 05596/22-VA, није напоменула купцима), дана 08.11.2022. године (потврдила купцу да је наручила робу из његове поруџбије бр 02736/22-WR иако то није учинила, при чему није напоменула колегама да се ради о новом купцу, чије податке је потребно унети и у програм „Top code“) и дана 09.11.2022. године (купца из поруџбије бр 93929/22-VR обавестила да има авансни износ још из 2019. године). Предметно решење о отказу уговора о раду је уручено тужили 20.12.2023. године, а решење о исправци (које је донето након подношења тужбе) 21.03.2023. године. Вештачењем је утврђена висина зараде тужиле у утуженом периоду. Ови пропусти у раду тужиле потврђени су и исказима саслушаних сведока, који пропусти су успоравали процес рада код туженог.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужени захтев, с позивом на чланове 179. став 2. тачка 1. и 179. став 3. тачка 8. у вези члана 180. и 185. Закона о раду, члана 28. ставови 2. и 3. уговора о раду и члана 69. ставови 2., 3. и 4. Правилника о раду туженог налазећи да је предметним решењем тужили правилно отказан уговор о раду, при чему је на послодавцу одабир мере које ће применити у сваком конкретном случају. Према ставу првостепеног суда, тужени је током поступка пружио уверљиве доказе у прилог својих тврдњи да је поступање тужиле у спорном периоду било супротно општим нормативним актима послодавца, док тужила за своје тврдње да јој је отказан уговор о раду због планирања проширења породице, односно непосредно након губитка трудноће није пружила доказе код утврђене чињенице да је учинила пропусти наведене у упозорењу и предметном решењу, а техничка грешка у погледу датума уговора који се отказује је отклоњена доношењем решења о исправци.

Другостепени суд је прихватио правну аргументацију првостепеног суда.

По оцени Врховног суда, нижестепене одлуке су засноване на правилној примени материјалног права.

Према члану 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр 24/05 54/09 ... 95/18) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно и немарно извршава радне обавезе (тачка 1.), ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5.). Према члану 179. став 3. тачка 8. истог закона, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према члану 28. уговора о раду од 01.01.2020, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлози који се односи на радну способност запосленог и његово понашање и то ако својом кривицом учини повреду радне обавезе, између осталог ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (став 2. тачка 1) и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (став 3. тачка 7).

Чланом 63. ставови 2, 3 и 4. Правилника о раду од 01.03.2018. године, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако између осталог, несавесно и немарно извршава радне обавезе, а да се повредом радне обавезе сматра између осталог: необављање или несавесно, неблаговремено, неажурно и нетачно обављање послова радног места одређених уговором о раду; необавештавање радних колега о релевантним подацима везано за купце, робу и добављаче; неблаговремени и нетачан унос података у јединствене системе за евидентирање података о купцима, роби, добављачима, документима (понудама, фактурама итд.) као што су „Top code“ и „Vectory“. Прописано је и да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У конкретном случају, и по ставу Врховног суда, стекли су услови за отказ уговора о раду запосленом на иницијативу послодавца јер је изведеним доказима, применом правила о терету доказивања (члан 231. ЗПП), тужени као послодавац доказао да је тужиља дана 03.10.2022. године, дана 07.10.2022. године, дана 10.10.2022. године, дана 08.11.2022. године и дана 09.11.2022. године, на начин ближе изложен у упозорењу и решењу о отказу уговора о раду, својом кривицом учинила повреду радне обавезе која јој стављена на терет, односно понашала се супротно обавезама утврђеним уговором о раду и Правилником о раду, па је правилно одбијен захтев тужиље за поништај решења о отказу уговора о раду, као и њен захтев за враћање на рад, накнаду штете у висини изгубљене зараде, као за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Супротно ревизијским наводима, правилно су нижестепени судови утврдили низ повреда радне обавезе од стране тужиље које су имале тенденцију понављања, а на

које је и раније усмено упозораван а (није напомињала колегама да се у наведеним понудама ради о новом купцу чије податке је потребно унети у програм „Тор code“; није евидентирала уплату купца и поручила робу; купца није обавестила да има авансни износ још из 2019. године и друго), а за отказ уговора о раду довољна једна повреда. Законитост поступка и побијаног отказног решења, од стране нижестепених судова правилно је цењена на основу одредби важећег Закона о раду, а понашање тужиље је било супротно опису послова њеног радног места и правилима струке, при чему је она била свесна својих пропуста у раду, умањујући њихов значај за процес рада код туженог.

Указивање тужиље на формалне недостатке решења о отказу уговора о раду, не доводи у питање постојање материјално правног основа за отказ уговора о раду. Наводима ревизије се указује да је решење туженог 14.12.2022. године, којим је тужили отказан уговор о раду, незаконито, јер је у побијеном решењу наведено да се отказује уговор о раду од 31.07.2019.године, а који је престао да важи јер је након њега закључен нови уговор од 01.01.2020.године (којим је извршена измена висине основне зараде тужиље). Наиме, ову грешку у писању тужени је благовремено и на законит начин исправио. Грешка је техничке природе (очигледна грешка у датуму) је санирана доношењем посебног решења о исправци од 20.03.2023.године и које је саставни део целокупне документације о престанку радног односа.

На основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**